

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 04/41567 en 05/10278 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, van
30 januari 2007 in de gedingen tussen:

appellant

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 14 september 2004 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appelland om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen en geweigerd hem ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen. Dit besluit is aangehecht.

Bij besluit van 7 februari 2005 heeft de minister het door appelland gemaakte bezwaar, tegen de weigering hem ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 1 september 2005 heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam (hierna: de rechtbank) het tegen het besluit van 7 februari 2005 door appelland ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Bij uitspraak van 28 juni 2006 heeft de rechtbank het daartegen door appelland gedane verzet gegrond verklaard.

Bij uitspraak van 30 januari 2007, verzonden op 6 februari 2007, heeft de rechtbank de tegen de besluiten van 14 september 2004 en 7 februari 2005 door appelland ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appelland bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 6 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 21 maart 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in de grieven een, twee, zes, zeven en acht is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. In grieven drie tot en met vijf klaagt appelland dat, samengevat weergegeven, de rechtbank er aan voorbij is gegaan dat reeds thans sprake is van een situatie waarin artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) zich duurzaam tegen zijn uitzetting verzet. Het door hem ingenomen standpunt

dat niet te verwachten is dat de situatie in het land van herkomst binnen afzienbare tijd zal verbeteren, heeft de rechtbank ten onrechte niet voldoende geacht. Verder klaagt appellant dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat geen sprake is van een uitzonderlijke situatie die zou moeten leiden tot het oordeel dat de weigering van een verblijfsvergunning disproportioneel is.

2.2.1. De minister heeft zich in het besluit van 14 september 2004 op het standpunt gesteld dat artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag op appellant van toepassing is. Gelet op hetgeen hiervoor onder 2.1 is overwogen staat dit standpunt in rechte vast. Voorts heeft de minister zich daarin op het standpunt gesteld dat appellant, gelet op de toepasselijkheid van dat artikel, niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning asiel op voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, noch, ingevolge het bepaalde in artikel 3.107 van het Vreemdelingenbesluit 2000, voor verlening van een verblijfsvergunning asiel op één van de andere in artikel 29, eerste lid, vermelde gronden.

Verder heeft de minister zich in dat besluit op het standpunt gesteld dat appellant niet naar het land van herkomst zal worden uitgezet omdat hij daar op dit moment een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling.

2.2.2. Appellant verkeert derhalve thans in de situatie dat hem geen verblijfstitel wordt verleend, maar dat hij evenmin wordt uitgezet. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder andere uitspraak van 2 juni 2004 in zaak no. 200308845/1, JV 2004/279) brengt de onderlinge verhouding tussen artikel 45 en artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 mee, dat zo enigszins mogelijk wordt voorkomen dat de vreemdeling in die situatie geraakt.

In dit verband moet het besluit er blijk van geven dat door de staatssecretaris is beoordeeld of de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat artikel 3 van het EVRM zich duurzaam verzet tegen zijn uitzetting naar het land van herkomst. De term duurzaam dient aldus te worden begrepen dat de vreemdeling zich gedurende een groot aantal jaren in de situatie bevindt dat hij wegens schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden uitgezet en dat er geen vooruitzicht is op verandering in deze situatie binnen niet al te lange termijn. Indien dit het geval is, de vreemdeling voorts aannemelijk heeft gemaakt dat hij nog altijd niet kan worden uitgezet, dat vertrek naar een ander land dan het land van herkomst ondanks voldoende inspanningen om te voldoen aan zijn vertrekplicht niet mogelijk is en de vreemdeling zich daarnaast in Nederland in een uitzonderlijke situatie bevindt, is er voor de staatssecretaris aanleiding om te beoordelen of het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning disproportioneel is.

2.2.3. In het besluit van 14 september 2004 heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat artikel 3 van het EVRM zich duurzaam tegen zijn uitzetting verzet. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen dient appellant zich gedurende een groot aantal jaren in de situatie te hebben bevonden, dat hij niet kan worden uitgezet wegens het risico van schending van artikel 3 van het EVRM. Nu eerst door dat besluit is vastgesteld dat appellant zich in die situatie bevindt, heeft de

rechtbank terecht overwogen dat de minister zich op het standpunt heeft mogen stellen dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat artikel 3 van het EVRM zich duurzaam tegen zijn uitzetting verzet.

De beoordeling van de vraag of de vreemdeling zich in Nederland in een uitzonderlijke situatie bevindt is eerst aan de orde, indien deze zich langdurig in de situatie heeft bevonden, dat deze niet kan worden uitgezet. Nu daarvan, gelet op het hiervoor overwogene, geen sprake is, bestond er voor de minister nog geen aanleiding om te beoordelen of appellant aannemelijk heeft gemaakt dat hij zich in Nederland in een uitzonderlijke situatie bevindt. De rechtbank had dan ook aan de door appellant voorgedragen beroepsgrond niet meer hoeven toe te komen.

De grieven kunnen niet slagen.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient - zij het met verbetering van gronden - te worden bevestigd.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, Voorzitter, en mr. P.A. Offers en mr. D. Roemers, Leden, in tegenwoordigheid van mr. P.A.M.J. Graat, ambtenaar van Staat.

w.g. Claessens
Voorzitter

w.g. Graat
ambtenaar van Staat

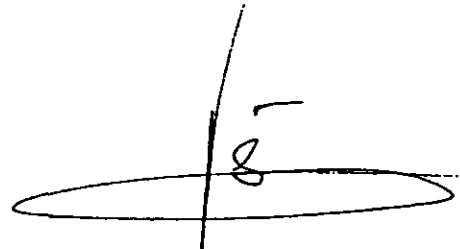
Uitgesproken in het openbaar op 18 juli 2007

307

Verzonden:

18 JULI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line at the bottom, and a stylized 'V' shape in the center.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
sector bestuursrecht
vreemdelingenkamer, meervoudig

nevenzittingsplaats Rotterdam

UITSpraak

Reg.nr.: AWB 04/41567 en 05/10278
V-nummier

Inzake : , eiser,
gemachtigde mr. W.A. Venema, advocaat te Rijsbergen,

tegen : de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
voorheen de Staatssecretaris van Justitie, verweerder,
gemachtigde mr. G.M.H. Hoogvliet, advocaat te
's-Gravenhage.

I. PROCESVERLOOP

1. Eiser, geboren op _____ in het bezit van de nationaliteit van de Democratische Republiek Congo (hierna: DRC), verblijft naar eigen zeggen sedert 2 oktober 1998 als vreemdeling in de zin van de vreemdelingenwetgeving in Nederland. Op 4 oktober 1998 heeft hij een aanvraag ingediend om toelating als vluchteling. Op 25 oktober 2001 heeft verweerder het voornemen kenbaar gemaakt tot afwijzing van de aanvraag. Op 29 oktober 2001 heeft eiser zijn zienswijze hierop naar voren gebracht. Bij besluit van 21 november 2001 heeft verweerder de aanvraag afgewezen.

2. Op 19 december 2001 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Bij uitspraak van 10 december 2002 heeft deze rechtbank, nevenzittingsplaats Haarlem, het beroep gegrond verklaard en het besluit van 21 november 2001 vernietigd.

3. Op 30 juli 2004 heeft verweerder opnieuw een voornemen kenbaar gemaakt tot afwijzing van de aanvraag. Op 27 augustus 2004 heeft eiser zijn zienswijze hierop naar voren gebracht. Bij besluit van 14 september 2004 heeft verweerder de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen en bepaald dat aan eiser geen verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van tijdsverloop in de asielpcedure wordt verleend.

4. Op 16 september 2004 heeft eiser tegen dit besluit, voor zover het betrekking heeft op de verblijfsvergunning asiel (hierna: bestreden besluit I), beroep ingesteld bij de rechtbank (AWB 04/41567). Bij brief van 12 oktober 2004 heeft eiser tegen dit besluit, voor zover het betrekking heeft op de verblijfsvergunning regulier, bezwaar gemaakt. Op 7 februari 2005 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard. Op 7 maart 2005 heeft eiser tegen dit besluit (hierna: bestreden besluit II) beroep ingesteld bij de rechtbank (AWB 05/10278).

AWB 04/41567 en 05/10278

2

5. Bij uitspraak van 1 september 2005 heeft deze rechtbank het beroep van 7 maart 2005 niet-ontvankelijk verklaard. Het hiertegen door eiser ingestelde verzet van 7 september 2005 is bij uitspraak van deze rechtbank van 28 juni 2006 gegrond verklaard.

6. Verweerder heeft op 25 oktober 2006 een verweerschrift ingediend. De openbare behandeling van de beroepen hebben plaatsgevonden op 7 november 2006. Ter zitting is verschenen eiser in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde. Tevens is verschenen mevrouw Velleman, tolk in de Franse taal.

II. OVERWEGINGEN

1.1. Op 1 april 2001 is in werking getreden de Wet van 23 november 2000 tot algehele herziening van de Vreemdelingenwet, Stb 2000, 495 (Vw 2000). De Vreemdelingenwet, Stb 1965, 40 is per deze datum ingetrokken. Het toepasselijke overgangsrecht brengt in hoofdlijnen met zich mee dat, nu de aanvraag is ingediend voor 1 april 2001, op de beoordeling daarvan het voor die datum geldende procedurele recht van toepassing is.

1.2. In artikel 31, tweede lid, aanhef en onder k, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) is bepaald dat bij het onderzoek naar de aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel mede wordt betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

1.3. In artikel 3.107, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) is bepaald dat indien artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag aan het verlenen van een verblijfsvergunning aan de vreemdeling op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, van de Vw 2000 in de weg staat, aan die vreemdeling evenmin een verblijfsvergunning wordt verleend op één van de andere gronden bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000.

1.4. In artikel 16, eerste lid en onder d, van de Vw 2000 is bepaald dat een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd kan worden afgewezen indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

1.5. In artikel 3.77, eerste lid en onder a, van het Vb 2000 is bepaald dat een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van artikel 16, eerste lid en onder d, van de Vw 2000 kan worden afgewezen wegens gevaar voor de openbare orde, indien er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de vreemdeling zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag.

1.6. Ingevolge het bepaalde in C1/5.13.3 in samenhang met B1/2.2.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000) wordt de aanvraag afgewezen op grond van het gegeven dat de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde indien ten aanzien van de vreemdeling ernstige redenen bestaan om te veronderstellen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag.

AWB 04/41567 en 05/10278

3

1.7. In artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 31 januari 1967 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) is onder meer bepaald dat de in het Vluchtelingenverdrag neergelegde bepalingen niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat:

- a. hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;
- b. hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

1.8. Ingevolge artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) is het verweerder niet toegestaan een vreemdeling uit te zetten naar zijn land van herkomst, indien hij in dat land een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.

2.1. Verweerder heeft de aanvraag om toelating als vluchteling van eiser afgewezen en het bezwaar omtrent de verlening van een reguliere vergunning op grond van tijdsverloop ongegrond verklaard op grond van respectievelijk artikel 31, tweede lid, onder k, van de Vw 2000 en artikel 16, eerste lid en onder d, van de Vw 2000 in samenhang met respectievelijk de hoofdstukken C1/5.13.3 en B1/2.2.4 van de Vc 2000. Verweerder heeft hieromtrent in de bestreden besluiten overwogen dat eiser een gevaar vormt voor de openbare orde, nu er ernstige redenen bestaan om te veronderstellen dat hij zich heeft schuldig gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag. Verweerder heeft in dit verband erop gewezen dat eiser volgens zijn verklaring vanaf mei dan wel juni 1998 geheim agent van [redacted] was voor de duur van vier maanden. Eiser was belast met het opsporen en liquideren van ex-militairen van de Forces Armées Zairoises (FAZ). Hij heeft tientallen ex-militairen opgespoord en gearresteerd en overgedragen aan de bevoegde autoriteiten voor heropvoeding in het kamp Kitona en daarvan verslag uitgebracht aan een majoor van het regeringsleger, zijnde de oom van zijn vrouw, die hem ook heeft gevraagd geheim agent te worden. Voorts heeft eiser blijkens zijn verklaringen in het nader gehoor op 10 maart 1998 meer dan honderd opgespoorde ex-militairen zelf geëxecuteerd en in de rivier gegooid. Aan de verklaring van eiser in het aanvullend gehoor op 12 mei 2003, inhoudende dat hij bovengenoemde verklaring tijdens het nader gehoor intrekt wegens gestelde problemen met de tolk, wordt door verweerder niet de betekenis toegekend die eiser daaraan gehecht wenst te zien. Verweerder overweegt in dat kader dat blijkens het verslag van het nader gehoor eiser gevraagd is naar het functioneren van de tolk en dat hij toen daaromtrent geen opmerkingen heeft gemaakt. Voorts wordt in de correcties en aanvullingen niet gerept over de onjuistheid van de in het verslag van het nader gehoor weergegeven verklaringen. Pas jaren later heeft eiser deze verklaring ingetrokken, nadat hij met de nadelige gevolgen van deze verklaring was geconfronteerd.

2.2. Verweerder heeft voorts overwogen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat artikel 3 van het EVRM zich duurzaam tegen zijn uitzetting verzet. Weliswaar blijft het voornemen tot uitzetting bestaan, doch dit voornemen zal niet geëffectueerd worden zolang bij terugkeer nog sprake is van een risico op schending van artikel 3 van het EVRM. Verweerder acht dit niet disproportioneel, omdat eiser geen melding heeft gemaakt van bijzondere omstandigheden op grond waarvan tot het oordeel zou moeten worden gekomen dat de belangen van eiser zwaarder wegen dan de belangen van de Staat.

AWB 04/41567 en 05/10278

4

3.1. Eiser kan zich niet verenigen met het standpunt van verweerder. Hij voert daartoe onder meer aan dat verweerder ten onrechte artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag aan hem tegenwerpt, gelet op zijn latere verklaringen in het aanvullend gehoor dat hij nimmer heeft verklaard dat hij zelf honderd mensen heeft geëxecuteerd. Eiser stelt dat de onjuiste verklaringen vastgelegd in het verslag van het nader gehoor van 10 maart 1999 te wijten zijn aan fouten van de tolk.

3.2. Voorts stelt eiser zich op het standpunt dat verweerder niet draagkrachtig heeft gemotiveerd dat artikel 3 van het EVRM zich duurzaam verzet tegen uitzetting, gelet op de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 2 juni 2004 (JV 2004/279). Voorts acht eiser de weigering hem een verblijfsvergunning te verlenen disproportioneel, nu zijn gezin wel een verblijfsvergunning heeft verkregen. Naar de mening van eiser levert dit strijd op met artikel 8 van het EVRM. Eiser heeft in het beroep met kenmerk AWB 05/10278 aangevoerd dat het besluit strekkende tot afwijzing van het bezwaar tegen de weigering eiser een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd wegens tijdsverloop in de asielpcedure te verlenen, onvoldoende is gemotiveerd aangezien verweerder daarin niet is ingegaan op eisers bezwaar dat ten onrechte artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag aan eiser is tegengeworpen.

4.1. De rechtbank overweegt ten aanzien van het beroep met kenmerk AWB 04/41567 het volgende. Tussen partijen is in geschil of verweerder terecht geen waarde heeft toegekend aan eisers verklaringen in het aanvullend gehoor inhoudende dat hij in het nader gehoor nimmer heeft verklaard dat hij meer dan honderd mensen heeft geëxecuteerd en in de rivier gegooid. Niet in geschil is derhalve dat dergelijke handelingen een grond opleveren voor verweerder om artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag tegen te werpen. Voorts is tussen partijen in geschil of aannemelijk is gemaakt dat artikel 3 van het EVRM zich duurzaam verzet tegen eisers uitzetting naar het land van herkomst en of sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de vreemdeling zich bevindt waarin het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning disproportioneel is.

4.2. Ten aanzien van de beroepsgrond dat de verklaringen van eiser omtrent het executeren van meer dan honderd mensen, zoals vastgelegd in het verslag van het nader gehoor, te wijten zijn aan fouten van de tolk stelt de rechtbank vast dat eiser volgens het verslag van het nader gehoor heeft verklaard geen opmerkingen en of aanmerkingen te hebben omtrent de werkwijze van de tolk. Voorts heeft eiser volgens het verslag verklaard de tolk goed te hebben begrepen. Voorts stelt de rechtbank vast dat eiser op 2 februari 2000 een aanvulling op zijn relaas heeft gegeven middels een uitgebreid persoonlijk verslag, waarin niet gesproken wordt over onjuistheden in het verslag van het nader gehoor. Van overige correcties en aanvullingen op het verslag van het nader gehoor is de rechtbank niet gebleken. Evenmin is gebleken van intrekking van deze verklaringen tijdens de behandeling van het beroep dat heeft geleid tot de uitspraak van 10 december 2002. Eerst in het aanvullend gehoor van 12 mei 2003 heeft eiser zich erop beroepen dat de verklaringen volgens het verslag van het nader gehoor onjuist zijn. Reeds gelet hierop acht de rechtbank de stelling van eiser dat genoemde verklaring in het verslag van het nader gehoor is gekomen als een gevolg van een fout van de tolk niet aannemelijk. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank terecht toepassing gegeven aan artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag en derhalve terecht geen grond aanwezig heeft geacht voor verlening van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000.

AWB 04/41567 en 05/10278

5

4.3.1. Met betrekking tot artikel 3 van het EVRM overweegt de rechtbank het volgende. Ingevolge vaste jurisprudentie van het Europese Hof voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (onder meer uitspraak van 19 februari 1998, J.V. 1998,45, inzake) heeft artikel 3 EVRM een absoluut karakter. De Afdeling heeft in haar uitspraak van 29 mei 2001 (J.V. 2001/166) vastgesteld, dat het in de Vw 2000 neergelegde stelsel, in het bijzonder in de artikelen 27, eerste lid, aanhef en onder b, 45, eerste lid, aanhef en onder b, 62, 63 en 64, ter zake van de toelating en uitzetting van vreemdelingen, met zich brengt dat met de afwijzing van een verzoek om toelating voor verweerder van rechtswege de bevoegdheid ontstaat tot uitzetting van de vreemdeling, welke bevoegdheid niet discretionair van aard is. Dat als gevolg van die afwijzing de bevoegdheid tot uitzetting ontstaat, dient derhalve bij het nemen van de beslissing op de aanvraag te worden betrokken.

4.3.2. In haar eerdergenoemde uitspraak van 2 juni 2004 heeft de Afdeling het volgende overwogen: *"Daartoe moet het besluit er blijf van geven dat door de minister is onderzocht of de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat artikel 3 EVRM zich duurzaam verzet tegen zijn uitzetting naar het land van herkomst, waartoe de bevoegdheid voortvloeit uit een afwijzende meeromvattende beschikking, en dient hij overeenkomstig het dwingend bepaalde in artikel 30, aanhef en onder c en d, en artikel 31, tweede lid, aanhef en onder h tot en met j de daar genoemde omstandigheden in zijn voordeel te betrekken. ... In de gevallen waarin uit genoegzaam onderzoek is gebleken dat de vreemdeling niet kan worden uitgezet en daarenboven voorts sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de vreemdeling zich bevindt, kan van de minister voorts worden gevergd dat hij beoordeelt of het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning niet disproportioneel is. De toepassing van artikel 3.107 Vb 2000 mag niet in de weg staan aan het verrichten van het onderzoek dat ingevolge het stelsel van de wet is vereist."*

4.3.3. Ten aanzien van de vraag of artikel 3 van het EVRM zich duurzaam verzet tegen uitzetting naar het land van herkomst heeft eiser in zijn beroepsgronden naar voren gebracht dat aan het besluit hieromtrent een motiveringsgebrek kleeft, omdat verweerder niet aannemelijk heeft gemaakt dat de belemmering op grond van artikel 3 van het EVRM duurzaam is. De rechtbank kan eiser hierin niet volgen en verwijst daartoe naar de hiervoor aangehaalde uitspraak van 2 juni 2004 van de Afdeling, waar in rechtsoverweging 2.4.2 expliciet is opgenomen dat de vreemdeling aannemelijk dient te maken dat artikel 3 EVRM zich duurzaam verzet tegen uitzetting naar het land van herkomst. De bewijslast hieromtrent rust derhalve op de vreemdeling. De enkele stelling van eiser dat niet verwacht kan worden dat de situatie in de DRC binnen afzienbare termijn voor eiser zal verbeteren, acht de rechtbank in dat kader niet voldoende.

4.3.4. Met betrekking tot de zogenaamde proportionaliteitstoets omtrent het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning stelt de rechtbank vast dat eiser enkel heeft aangevoerd dat nu zijn gezin wél een vergunning heeft gekregen, het besluit disproportionele gevolgen heeft. Dit is onvoldoende is om te kunnen concluderen dat sprake is van een uitzonderlijke situatie die zou moeten leiden tot het oordeel dat de weigering van een verblijfsvergunning disproportioneel is.

4.3.5. Gelet hierop heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank derhalve terecht geen grond aanwezig geacht voor verlening van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid en onder b, van de Vw 2000.

AWB 04/41567 en 05/10278

6

4.4. Ten aanzien van de beroepsgrond van eiser dat de weigering hem de gevraagde vergunning te verlenen een schending oplevert van het recht op 'familylife' als bedoeld in artikel 8 van het EVRM, overweegt de rechtbank het volgende. Tussen partijen is niet in geschil dat eiser feitelijk in staat zal zijn zijn gezinsleven uit te oefenen, omdat zijn uitzetting vooralsnog niet geëffectueerd zal worden. Gelet hierop is naar het oordeel van de rechtbank thans geen sprake van schending van artikel 8 van het EVRM. Daarnaast is van een situatie als bedoeld in artikel 29, eerste lid en onder e en f, van de Vw 2000 geen sprake.

5. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder op goede gronden heeft vastgesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor de gevraagde verblijfsvergunning asiel.

6. Verweerder heeft ter motivering van het bestreden besluit inzake de weigering van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd wegens tijdsverloop in de asielprocedure (AWB 05/10278) verwezen naar het besluit van 14 september 2004, waarbij niet alleen een primair besluit met betrekking tot de verblijfsvergunning regulier is genomen, doch tevens het besluit waarbij eisers aanvraag om toelating als vluchteling is afgewezen. Gelet op het hierboven weergegeven oordeel van deze rechtbank in het beroep tegen de weigering van de toelating als vluchteling, met kenmerk AWB 04/41567, welk beroep is verworpen, ziet de rechtbank geen aanleiding voor het oordeel dat sprake is van een motiveringsgebrek ten aanzien van het hier ter beoordeling staande besluit van 7 februari 2005.

7. De beroepen zijn derhalve ongegrond.

8. De rechtbank ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

AWB 04/41567 en 05/10278

7

III. BESLISSING

De rechtbank 's-Gravenhage,

RECHT DOENDE:

verklaart de beroepen ongegrond.

Aldus gedaan door mr. J. de Gans, voorzitter en mr. T. Avedissian en
 mr. E.M.M. Engbers als leden. De beslissing is uitgesproken in het openbaar op
 30 januari 2007, in tegenwoordigheid van mr. J. van Dort, griffier.

de griffier,

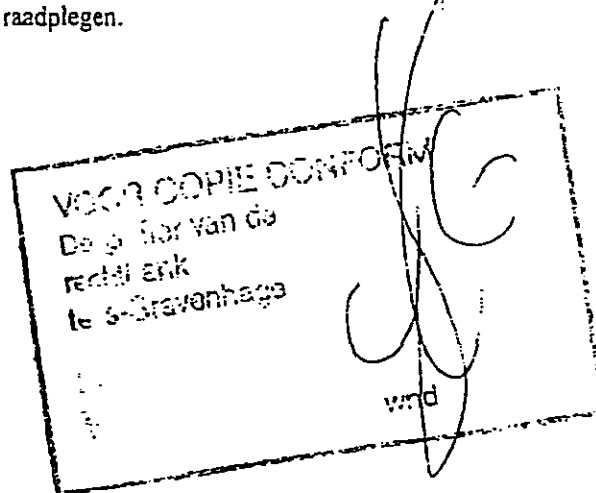
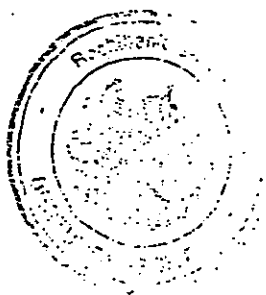
afschrift verzonden op:

de voorzitter,

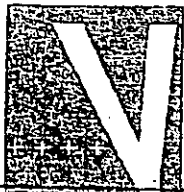
- 6 FEB 2007

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling
 bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een
 beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier.
 Het beroepschrift dient één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te
 bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling
 bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC
 's-Gravenhage. Voor informatie over de wijze van indienen van het hoger beroep
 kunt u www.raadvanstate.nl raadplegen.

Mr. W.A. Venema
 Mr. W.P.R. Peeters
 St. Bavostraat 18
 4891 CJ Rijsbergen
 tel: +31 (0)76-5968560
 fax: +31 (0)76-5968961

ADVOCATEN en PROCUREURS

RAAD VAN STATE INGEKOMEN 06 MRT 2007 ✓	
Hoger beroepschrift	1052-A
ZAAKNR. 20070 1052	Aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
AAN: ✓/2/1011	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Appellant is _____ wonende te _____ aan de _____ voor deze zaak woonplaats kiezende te Rijsbergen aan de St. Bavostraat 18 op het kantoor van mr. W.A. Venema die verklaart door hem bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn om dit hoger beroep in te stellen en in deze zaak als zijn gemachtigde op te treden.

1. Op 4 oktober 1998 heeft appellant bij de Minister van Justitie een aanvraag om toelating als vluchteling ingediend.
2. Bij beschikking van 14 september 2004 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie voornoemde aanvraag afgewezen. Bij dezelfde beschikking heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie ambtshalve aan appellant een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onthouden.
3. Op 16 september 2004 heeft appellant van voornoemde beschikking voor wat betreft de afwijzing van de aanvraag om toelating als vluchteling beroep ingesteld bij de Rechtbank te 's-Gravenhage.
4. Op 12 oktober 2004 heeft appellant van voornoemde beschikking voor wat betreft de ambtshalve onthouding van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd bezwaar gemaakt bij de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.
5. Bij beschikking van 7 februari 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie voornoemd bezwaar ongegrond verklaard.
6. Op 7 maart 2005 heeft appellant van laatstgenoemde beschikking beroep

Mr. W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters

St. Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel: +31 (0)76-5968560
fax: +31 (0)76-5968961

ADVOCATEN en PROCUREURS

2

ingesteld bij de Rechtbank te 's-Gravenhage.

7. Bij uitspraak van 30 januari 2007, verzonden op 6 februari 2007, heeft de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittingsplaats Rotterdam, voornoemde beroepen ongegrond verklaard.
8. Appellant kan zich met voornoemde uitspraak niet verenigen weshalve hij daarvan hierbij bij Uw Afdeling hoger beroep instelt.
9. Appellant voert tegen de aangevochten uitspraak de volgende grieven aan.

Grief 1

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder rechtsoverweging II.4.1 van de aangevochten uitspraak overwogen:

"De rechtbank overweegt ten aanzien van het beroep met kenmerk AWB 04/41567 het volgende. Tussen partijen is in geschil of verweerder terecht geen waarde heeft toegekend aan eisers verklaringen in het aanvullende gehoor inhoudende dat hij in het nader gehoor nimmer heeft verklaard dat hij meer dan honderd mensen heeft geëxecuteerd en in de rivier gegooid. Niet in geschil is derhalve dat dergelijke handelingen een grond opleveren voor verweerder om artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag tegen te werpen. Voorts is tussen partijen in geschil of aannemelijk is gemaakt dat artikel 3 van het EVRM zich duurzaam verzet tegen eisers uitzetting naar het land van herkomst en of er sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de vreemdeling zich bevindt waarin het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning disproportioneel is."

Appellant kan zich met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen omdat tussen partijen tevens in geschil is of de handelingen die verweerder aan appellant heeft tegengeworpen door verweerder terecht als handelingen heeft aangemerkt waarop artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is. De daarop betrekking hebbende beroepsgronden zijn ter zitting van de Rechtbank door de gemachtigde van appellant aangevoerd en verwoord in de ter zitting van de Rechtbank gebezigde en aan de Rechtbank overhandigde pleitnotities. De Rechtbank heeft die essentiële beroepsgronden ten onrechte niet in de aangevochten uitspraak besproken en er zelfs geen melding van ge-

Mr. W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters

St. Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel: +31 (0)76-5968560
fax: +31 (0)76-5968961

ADVOCATEN en PROCUREURS

3

maakt, hetgeen in strijd is met de in artikel 8:77 van de Algemene wet bestuursrecht voor de Rechtbank neergelegde motiveringsplicht.

Grief 2

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder rechtsoverweging II.4.2 van de aangevochten uitspraak overwogen:

"Ten aanzien van de beroepsgrond dat de verklaringen van eiser omtrent het executeren van meer dan honderd mensen, zoals vastgelegd in het verslag van het nader gehoor, te wijten zijn aan fouten stelt de rechtbank vast dat eiser blijkens het verslag van het nader gehoor heeft verklaard geen opmerkingen en of aanmerkingen te hebben omtrent de werkwijze van de tolk. Voorts heeft eiser blijkens het verslag verklaard de tolk goed te hebben begrepen. Voorts stelt de rechtbank vast dat eiser op 2 februari 2000 een aanvulling op zijn relaas heeft gegeven middels een uitgebreid persoonlijk verslag, waarin niet gesproken wordt over onjuistheden in het verslag van het nader gehoor. Van overige correctie en aanvullingen op het verslag van het nader gehoor is de rechtbank niet gebleken. Evenmin is gebleken van intrekking van deze verklaringen tijdens de behandeling van het beroep dat heeft geleid tot de uitspraak van 10 december 2002. Eerst in het aanvullend gehoor van 12 mei 2003 heeft eiser zich erop beroepen dat de verklaringen blijkens het verslag van het nader gehoor onjuist zijn. Reeds gelet hierop acht de rechtbank de stelling van eiser dat genoemde verklaring in het verslag van het nader gehoor is gekomen als een gevolg van een fout van de tolk niet aannemelijk. verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank terecht toepassing gegeven aan artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag en derhalve terecht geen grond aanwezig heeft geacht voor verlening van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000."

Appellant kan zich met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen omdat

- a. de Rechtbank met de overweging dat appellant verklaard heeft geen opmerkingen te hebben omtrent de werkwijze van de tolk en dat hij ook verklaard heeft dat de tolk goed begrepen te hebben niet voldoende gemotiveerd heeft de stelling van appellant dat de tolk zijn verklaringen niet op de juiste wijze verwoord heeft. De vaststelling van de Rechtbank dat eiser deze verklaringen heeft afgelegd houdt immers niet tevens in dat appellant de vertaling van de tolk tijdens het nader gehoor voor juist houdt. Appellant kon

Mr. W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters
St.Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel: +31 (0)76-5968560
fax: +31 (0)76-5968961

ADVOCATEN en PROCUREURS

- immers niet begrijpen en verstaan wat deze tolk aan vertaling van de woorden van appellant aan de hoorambtenaar heeft doorgegeven,
- b. de Rechtbank met de overweging dat in de aanvulling van eiser van 2 februari 2000 op zijn relaas niet gesproken wordt over onjuistheden in het verslag van het nader gehoor miskend heeft dat appellant op 2 februari 2000 nog geen kennis had genomen van het verslag van het nader gehoor zodat appellant niet in staat was toen reeds zijn commentaar op het verslag van het nader gehoor te geven,
- c. de Rechtbank met de overweging dat van overige aanvullingen en correcties op het verslag van het nader gehoor niet gebleken is miskend heeft dat appellant reeds op 21 mei 1999 zijn feitenrelaas heeft opgetekend in een handgeschreven zoals dat bij gronden van 6 februari 2002 van het beroep van 19 december 2001 aan de griffier van de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittingsplaats Haarlem, is toegezonden, alsmede dat in de zienswijze van 29 oktober 2001 is aangevoerd dat appellant zich op het standpunt stelt dat ten onrechte wordt uitgegaan van de verklaringen zoals die in het verslag van het gehoor 4 oktober 1998 zijn weergegeven,
- d. de Rechtbank met de overweging dat evenmin gebleken is van intrekking van deze verklaringen tijdens de behandeling van het beroep dat geleid heeft tot de uitspraak van 10 december 2002 miskend heeft dat appellant in de gronden van 6 februari 2002 van dat beroep en in de brief van 15 juli 2002 aan de griffier van de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittingsplaats Haarlem, uiteen heeft gezet dat hij niet de handelingen heeft verricht zoals die in het verslag van het nader gehoor zijn opgetekend,
- e. de overweging van de Rechtbank dat appellant eerst in het aanvullend gehoor op 12 mei 2003 zich erop beroepen heeft dat zijn verklaringen in het verslag van het nader gehoor onjuist zijn opgetekend gezien het voorgaande niet op een juiste feitelijke grondslag rust,
- f. de overweging van de Rechtbank dat de stelling van appellant dat genoemde verklaring in het verslag van het nader gehoor is gekomen als een gevolg

Mr. W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters
St.Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel: +31 (0)76-5968560
fax: +31 (0)76-5968961

ADVOCATEN en PROCUREURS

5

van een fout van de tolk niet aannemelijk is niet op een juiste vaststelling van de relevante feiten berust,

- g. het laatste eveneens geldt voor de overweging van de Rechtbank dat verweerder naar het oordeel van de Rechtbank terecht toepassing heeft gegeven aan artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag en terecht geen grond aanwezig heeft geacht voor de verlening van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000.

Grief 3

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder rechtsoverweging II.4.3.3. van de aangevochten uitspraak overwogen:

"Ten aanzien van de vraag of artikel 3 van het EVRM zich duurzaam verzet tegen uitzetting naar het land van herkomst heeft eiser in zijn beroepsgronden naar voren gebracht dat aan het besluit hieromtrent een motiveringsgebrek kleeft, omdat verweerder niet aannemelijk heeft gemaakt dat belemmering op grond van artikel 3 van het EVRM duurzaam is. De rechtbank kan eiser hierin niet volgen en verwijst daartoe naar de hiervoor aangehaalde uitspraak van 2 juni 2004 van de Afdeling, waar in rechtsoverweging 2.4.2 expliciet is opgenomen dat de vreemdeling aannemelijk dient te maken dat artikel 3 EVRM zich duurzaam verzet tegen uitzetting naar het land van herkomst. De bewijslast hieromtrent rust derhalve op de vreemdeling. De enkele stelling van eiser dat niet verwacht kan worden dat de situatie in de DRC binnen afzienbare termijn voor eiser zal verbeteren, acht de rechtbank in dat kader niet voldoende."

Appellant kan zich met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen omdat die berust op een onjuiste lezing van de aangevoerde beroepsgronden, vermeld in punt 9 van de brief van 18 oktober 2004 aan de griffier van de Rechtbank. Aldaar is immers aangevoerd dat verweerder miskend heeft dat thans reeds sprake is van een situatie waarin artikel 3 EVRM zich duurzaam tegen uitzetting van appellant naar zijn land van herkomst verzet en dat dit slechts anders zal zijn indien verweerder aannemelijk kan maken dat de situatie in het land van herkomst van appellant binnen aanvaardbare termijn zal verbe-

Mr. W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters

St.Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel:+31 (0)76-5968560
fax:+31 (0)76-5968961

ADVOCATEN en PROCUREURS

6

teren in de zin dat artikel 3 EVRM zich niet langer tegen uitzetting van appellant naar zijn land van herkomst verzet. Appellant heeft daarmee genoegzaam aannemelijk dat artikel 3 EVRM zich duurzaam tegen uitzetting naar zijn land van herkomst verzet. De stelling van appellant dat niet verwacht kan worden dat de situatie in de DRC binnen afzienbare termijn voor appellant zal verbeteren heeft de Rechtbank, mede in het licht van het voorgaande, ten onrechte niet voldoende geacht. Er was en er is immers geen enkele aanwijzing dat de situatie in de DRC binnen afzienbare termijn ten gunste van appellant zal wijzigen.

Grief 4

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder rechtsoverweging II.4.3.4 van de aangevochten uitspraak overwogen:

"Met betrekking tot de zogenaamde proportionaliteitsstoets omtrent het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning stelt de rechtbank vast dat eiser enkel heeft aangevoerd dat nu zijn gezin wèl een vergunning heeft gekregen, het besluit disproportionele gevolgen heeft. Dit is onvoldoende is om te kunnen concluderen dat sprake is van een uitzonderlijke situatie die zou moeten leiden tot het oordeel dat de weigering van een verblijfsvergunning disproportioneel is."

Appellant kan zich met deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen omdat niet is in te zien dat de omstandigheid dat aan de echtgenote van appellant en hun kinderen wel een verblijfsvergunning is verleend niet zou kunnen leiden tot het oordeel dat het onthouden van een verblijfsvergunning aan appellant disproportioneel is. De aangevochten uitspraak ontbeert daarom een toereikende motivering. Dat is in strijd met artikel 8:77 van de Algemene wet bestuursrecht.

Grief 5

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder rechtsoverweging II.4.3.5 van de aangevochten uitspraak overwogen dat

Mr. W.A. Venema
Mr. W.P.R. Feesters

St. Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel:+31 (0)76-5968560
fax:+31 (0)76-5968961

ADVOCATEN en PROCUREURS

"Gelet hierop heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank derhalve te recht geen grond aanwezig geacht voor verlening van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid en onder b, van de Vw 2000."

Uit de voorafgaande grieven volgt dat het in deze grief weergegeven oordeel van de Rechtbank niet juist is.

Grief 6

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder rechtsoverweging II.4.4 van de aangevochten uitspraak overwogen dat:

"Ten aanzien van de beroepsgrond van eiser dat de weigering hem de gevraagde vergunning te verlenen een schending oplevert van het recht op 'familylife' als bedoeld in artikel 8 van het EVRM, overweegt de rechtbank het volgende. Tussen partijen is niet in geschil dat eiser feitelijk in staat zal zijn gezinsleven uit te oefenen, omdat zijn uitzetting vooralsnog niet geëffectueerd zal worden. Gelet hierop is naar het oordeel van de rechtbank thans geen sprake van schending van artikel 8 van het EVRM. Daarnaast is van een situatie als bedoeld in artikel 29, eerste lid en onder e en f, van de Vw 2000 geen sprake."

Appellant kan zich met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen allereerst omdat de Rechtbank niet bij de beoordeling van het beroep betrokken heeft dat verweerder bij de bestreden beschikking niet getoetst heeft of het onthouden van een verblijfsvergunning aan appellant in strijd is met artikel 8 EVRM. Voorts heeft de Rechtbank miskend dat niet alleen sprake is van schending van artikel 8 EVRM indien appellant van zijn echtgenote en kinderen als gevolg van uitzetting uit Nederland gescheiden zou worden. Er is ook sprake van schending van artikel 8 EVRM indien appellant niet in staat zal zijn op volwaardige en acceptabele wijze deel uit te kunnen maken van hun gezin. Daartoe behoort dat appellant de mogelijkheden kan hebben op dezelfde voet en voorzien van dezelfde rechten in Nederland te verblijven als zijn echtgenote en hun kinderen. Tot die rechten behoort bijvoorbeeld dat appellant het recht zal hebben om in Nederland in loondienst bij een werkgever te gaan werken.

Mr. W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters
St. Bavcstraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel: +31 (0)76-5968560
fax: +31 (0)76-5968961

ADVOCATEN en PROCUREURS

Dat recht heeft hij als gevolg van de bestreden beschikking niet.

Grief 7

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder rechtsoverweging II.5 van de aangevochten uitspraak overwogen dat verweerder op goede gronden heeft overwogen dat appellant niet in aanmerking komt voor de gevraagde verblijfsvergunning asiel.

Dit deel van de aangevochten uitspraak behoeft gezien de voorafgaande grieven geen nadere toelichting.

Grief 8

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder rechtsoverweging II.6 van de aangevochten uitspraak overwogen:

"Verweerder heeft ter motivering van het bestreden besluit inzake de weigering van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd wegens tijdsverloop in de asielprocedure (AWB 05/10278) verwezen naar het besluit van 14 september 2004, waarbij niet alleen een primair besluit met betrekking tot de verblijfsvergunning regulier is genomen, docht tevens het besluit waarbij eisers aanvraag om toelating als vluchteling is afgewezen. Gelet op het hierboven weergegeven oordeel van deze rechtbank in het beroep tegen de weigering van de toelating als vluchteling, met kenmerk AWB 04/41567, welk beroep is verworpen, ziet de rechtbank geen aanleiding voor het oordeel dat er sprake is van een motiveringsgebrek ten aanzien van het hier ter beoordeling staande besluit van 7 februari 2005."

Appellant kan zich met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen omdat blijkend de voorafgaande grieven de Rechtbank ten onrechte het beroep tegen de weigering van de toelating als vluchteling verworpen heeft.

REDENEN waarom appellant zich tot Uw Afdeling wendt met het verzoek:

Mr. W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters
St.Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel:+31 (0)76-5968560
fax:+31 (0)76-5968961

ADVOCATEN en PROCUREURS

9

- a) dit hoger beroep gegrond te verklaren;
- b) de uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittingsplaats Rotterdam, van 30 januari 2007 te vernietigen;
- c) het bij de Rechtbank ingestelde beroep alsnog gegrond te verklaren;
- d) de bestreden beschikking van 14 september 2004 alsnog te vernietigen;
- e) alsmede verweerder te veroordelen in de proceskosten die appellant in beide instanties heeft moeten maken.

Rijsbergen, 6 maart 2007

Gemachtigde